



Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

• Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρὸς σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμοὺς μητρὸς σου • στί-
βρον γάρ χρίτων ἔξῃ σῆ κορυφῇ, καὶ κλειόν χρύσειον περὶ σῆ τραχήλῃ. •
Ἡ βασιλεῖα Σολομῶντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.
- Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεπάρα.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

Ἡ πτώσις τοῦ Φαέθοντος.

Ἐνῶ ὁ Ἀπόλλων ἦτο ἐπὶ τῆς γῆς ἐξόριστος, τοῦ ἐγεννήθη υἱὸς ὀνομαζόμενος Φαέθων, καὶ προικισμένος μὲ ἄπειρα προτερήματα νεανίας οὗτος ἦτο ἀξιαγάπητος, ἀλλ' ὅλα ταῦτα τὰ πολύτιμα πλεονεκτήματα ἐχάνοντο ἕνεκα τῆς ματαιότητός του, ἡ ὁποία εἶναι μᾶλλον ἐπικίνδυνος ἀπὸ ὅλα τὰ ἐλαττώματα, διότι συνήθως εἶναι σύντροφος τῆς μωρίας. Ὁ Φαέθων ἂν καὶ ἦτο υἱὸς θεοῦ, ἦτο ὁμοιοθητός, καὶ οἱ συμπαίκτορες ἐνίοτε τὸν περιπαίζον, καὶ δικαίως ἐπὶ τὴν φιλαυτίαν του· διότι εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐλάλει ἀκαταπίστωσ διατὸν πατέρα του, τὸν ἥλιον, καὶ τὸν πάππον του τὸν Δία.

Ἐγνώρισα τινὰ παιδία, τὰ ὁποία, καθὼς ὁ Φαέθων, ἐκαυχῶντο διὰ τὰ πλούτη τῶν πατέρων των, ὡς ἐὰν ταῦτα ἠδύνατο νὰ ταπεινωσὶ καλλίτερα ἢ πλέον προκομμένα, καὶ παρετήρησα, ὅτι αὐτοὶ μικροὶ ἀλλαζόνες ἦσαν πάντοτε ἀνόητοι, διότι ἐφαντάζοντο, ὅτι ὡς ἦσαν κληρονόμοι τῶν κτημάτων τῆς οἰκογενείας των, ἤθελον κληρονομήσει καὶ τὴν παιδείαν καὶ τὴν φρόνησιν αὐτῶν χωρὶς κόπης.

Λοιπὸν, ἐνῶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁ Φαέθων ἐπαίζε μὲ τινὰς τῶν συντρόφων του, δὲν ἐνθυμοῦμαι τί παιγνίδιον τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἐχίσε πάλιν, κατὰ τὴν συνήθειάν του, νὰ καυχᾶται διὰ τὴν οὐρανὴν καταγωγὴν του· οἱ δὲ σύντροφοί του οὗτοι διὰ νὰ τὸν πειράξωσ ἐγγέλων δυνατὰ διὰ τὰς ἀνοησίας του. Ἐὰν ἦτο ἄλλος παρὰ τὸν Φαέθοντα, ἤθελε φροντίσει νὰ ὠφελῆθῃ ἀπὸ τοῦ μᾶθημα ἐκείνου· ἀλλ' ὅχι μόνον δὲν ἐδιδωθῆθη, ἀλλὰ καὶ ὠργισθῆ, καὶ ὅτε εἶδεν, ὅτι οἱ νεῖς δὲν ἐπίστευε τὴν λαμπρὰν καταγωγὴν του, ὤμοσε νὰ ὑπερβῆ νὰ εὖρη τὸν πατέρα του, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν χάριν διὰ νὰ ἐπιγῆσῃ ὁ ἴδιος τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου ὁλόκληρον μίαν ἡμέραν, διὰ νὰ ἀμφιβάλῃ πλέον κανεῖς, ὅτι ἦτο τρώντι υἱὸς τῆς λαμπρᾶς καὶ θεότητος. Καὶ οἱ μὲν σύντροφοί του ἐδίστασαν, ὁ ἀνόητος ὅμως νεανίας ἐπῆρε τὸν δρόμον του πρὸς τὰ ὄρη, τὰ ὁποία τὸν ἐφερον εἰς τὸ παλάτιον τοῦ ἡλίου.

Τὸ ταξιδεῖδιον τοῦτο οὔτε μικρὸν, οὔτε εὐκόλον ἦτο διὰ νὰ φθῇ

εἰς τὴν καταπληκτικὴν ἐκείνην κατοικίαν, ὅπου ὁ Ἀπόλλων ἐκῆθητο ἐπάνω εἰς θρόνον περικυκλωμένον ἀπὸ ἀκτίνας φωτεινᾶς, καὶ ἐν τῷ μέσῳ πλήθους χρυσῶν στηλῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν ἐγκεκολλημένοι ἄπειροι ἀδάμαντες καὶ λίθοι πολύτιμοι. Ἐν τούτοις ὁ Φαέθων βοηθούμενος ἀπὸ τινος θεότητος ἐφθασεν ἐκεῖ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί του πόσον ἐθαμβώθησαν, ὅτε εὗρεθῃ ἀντικρυ τοῦ θαυμαστοῦ ἐκείνου φωτός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήρχοντο χεῖμαρφοὶ λάμψεως, ὥστε μόλις ἠδυνήθη νὰ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον τὸν θεόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐμειδία περικυκλωμένους ἀπὸ ὄλην του τὴν δόξαν.

«ὦ πάτερ μου! ἀνέκραξε, θὰ ἀφήσῃς νὰ περιφρονῶσιν ἐμὲ τὸν υἱὸν σου νέοι ἀνόητοι, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουσι τὴν καταγωγὴν μου;»

«Γιέ μου,» ἀπεκρίθη παρευθὺς ὁ Ἀπόλλων ἐξαπλώνων τὰς χεῖρας· «Μὰ τὴν Στύγα, σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι κανεῖς ἀπὸ τοὺς αὐθάδεις ἐκείνους θέλει σὲ περιπαίξει εἰς τὸ ἐξῆς, διότι θέλω παρευθὺς σοῦ δώσει ὅ,τι μοῦ ζητήσῃς· ζήτησον λοιπὸν, Φαέθων, ὅ,τι θέλεις, καὶ θὰ εὐχαριστήθῃς.»

Τώρα πρέπει νὰ μάθητε, ὅτι ἡ Στύξ ἦτο ποταμὸς τοῦ ἄδου, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὤμνουν ἐνίοτε οἱ θεοί, ἀλλ' ὁ ὄρκος αὐτὸς ἦτο τοιοῦτος, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀθετήσῃ, διότι ἐκινδύνευον νὰ στερηθῶσι καὶ τὸ νέκταρ, καὶ τὴν ἀμβροσίαν, καὶ τὰς θείας τιμᾶς διὰ πολλὰ ἔτη.

Ὁ Φαέθων ἰδὼν τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν τοῦ πατρὸς του, τὸν παρεκάλεσε τότε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰ ὀδηγήσῃ τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου μίαν μόνην ἡμέραν· ὁ θεὸς ἀκούσας τὴν ἀνόητον παράκλησιν τοῦ νεανίου, ἐκτάλαθεν, ἀλλὰ πολὺ ἀργά, τὸ λάθος του, δεσμευθεὶς διὰ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ὄρκου, τὸν ὁποῖον καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἐφοβοῦντο νὰ προφέρωσι, καὶ ἀπεπειράθη νὰ τὸν μεταπέισῃ ἀπὸ τὴν μαρὰν ἐκείνην ἐπιχειρήσιν προτείνων νὰ τοῦ εὐχαριστήσῃ τὴν φιλαυτίαν ἄλλως πως.

«Ἀνόητε!» ἐπρόσθεσεν ὁ θεὸς μόλις κρατῶν τὰ δάκρυά του, «δὲν ἤξεύρεις ὅτι τοιοῦτον πρᾶγμα ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις ἐὸς

» θνητοῦ ; Ἄγνοεῖς εἰς ποίους κινδύνους ὑπόκεισαι ! Ὁ δρόμος, τὸν
 » ὅποιον μέλλεις νὰ διατρέξεις εἶναι γεμάτος ἀπὸ ὄρη καὶ βράχους,
 » καὶ δύνανται καὶ αὐτοὶ οἱ ἵπποι μου νὰ τρομάξωσιν, ἂν καὶ ἦναι
 » συνειθισμένοι νὰ διευθύνωνται ἀπὸ ἐπιτηδεῖους χεῖρας. Στοχάζε-
 » σαι, ὅτι δὲν θέλουσιν ἐννοήσαι, ὅτι δὲν τοὺς ὀδηγεῖ ὁ κύριός των,
 » καὶ θὰ δυνηθῆς νὰ τοὺς ἀναχαιτίσης ; Σκέψου καλῶς, Φαέθων,
 » διότι θὰ χαθῆς, ἐὰν θέλῃς ν' ἀναβῆς πολὺ ὑψηλά, καὶ μαζὺ μὲ
 » σὲ θὰ χαθῆ καὶ ὁλόκληρος ὁ κόσμος. »

Ἐὰν δὲν ἐγνώριζαμεν πρὸ καιροῦ, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν σφαλμάτων,
 τὰ ὁποῖα βλάπτουσι τοὺς νέους, ἡ ματαιότης εἶναι τὸ ἐπικινδυνώ-
 τερον, διότι τοὺς κάμνει νὰ μὴ ἀκούωσι τὰς συμβουλὰς τῶν φρονι-
 μων καὶ τῶν φίλων των, τὸ παράδειγμα μόνον τοῦ Φαέθοντος, μικροῦ
 μου φίλου, ἦτο ἀρκετὸν νὰ μᾶς διδάξῃ περὶ τούτου. Ὅθεν ἐπειδὴ ὁ
 ἰσχυρογνώμων νέος ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀνόητον αἰτησίαν του, ὁ πατήρ
 του ἠναγκάσθη, ἐξ αἰτίας τοῦ φοβεροῦ ὄρκου του, νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ
 τὸ ἄρμα του τὴν ἡμέραν ἐκείνην· προβλέπων ὁμως τί ἐμελλε νὰ
 τοῦ συμβῆ, τὸν ἐσυμβούλευσε πάλιν πρὶν ἀναχωρήσῃ, καὶ τοῦ ἐδείξει
 τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ· ἀλλ' ὁ ἄφρων εὐρι-
 σκόμενος εἰς τὴν χαρὰν τοιούτου λαμπροῦ θριάμβου, μόλις τὸν ἤ-
 κουσε, τὴν ὁδοὺν πεποιθήσιν εἶχεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του· τούτο δὲ εἶναι
 τὸ γινώρισμα τῶν ἀνόητων.

Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν οἱ ἵπποι ἠκολούθησαν τὸν συνειθισμένον
 δρόμον των, χωρὶς νὰ καταλάβωσιν, ὅτι πρωτόπειρος χεῖρ τοὺς ὀ-
 δήγει· διότι ὁ δρόμος ἦτο ὁμαλός, καὶ ὁ Φαέθων δὲν ἐδυσκολεύετο
 ἀλλ' εὐθύς ἀφ' ἑπαρουσιάσθη κάποια δυσκολία εἰς τὴν ὁδοιορίαν,
 ὁ ἀνόητος ἀντὶ νὰ καταπραύνη καὶ μετριάσῃ τὴν ὀρμὴν τῶν λαμ-
 πρῶν ἐκείνων ἵππων, διηρέθισεν αὐτοὺς καὶ μετ' ὀλίγων δὲν ἠδυνήθη
 πλέον νὰ τοὺς κρατήσῃ. Τότε οἱ ἵπποι ἀφήσαντες τὸν γνωστὸν των
 δρόμον, καὶ διαβαίνοντες κατατρομασμένοι μεταξὺ τῶν ὀλόγυρά
 των ἄστρων, ἄλλοτε μὲν παρέσυρον τὸ ἄρμα του ἡλίου τὸτον πλη-
 σίον εἰς τὴν γῆν, ὥστε τὴν κατέκαιον, καὶ ἀπεξηραίνοντο ἐν μιᾷ
 στιγμῇ ὅλοι οἱ μεγάλοι ποταμοί· καὶ ἄλλοτε ἀπεμακρύνοντο

ἀπ' αὐτὴν μὲ τὴν ταχύτητα, ὥστε αἰφνηδία ψύχρα κατέστρεφε
 τὴν σφαῖραν. Οἱ δὲ ἄνθρωποι δὲν ἐγνώριζον τί φοβερά ἀνατροπὴ συ-
 νέβαιεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ αὐτοὶ οἱ ἀστρονόμοι βαρυνθέντες νὰ
 βλέπωσι μὲ τὰ τηλεσκοπία των, δὲν εἶχον ἀμφιβολίαν ὅτι ἦτο ἐγγὺς
 τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ἐν τούτοις ἡ Κυβέλη, ἡ ὁποία, ὡς ἤξεύρετε, ἦτο ἡ θεὰ τῆς γῆς,
 βλέπουσα ὅτι αἱ πηγαὶ ἀπεξηραίνοντο, τὰ γεννήματα κατεστρέ-
 φοντο ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀπὸ τὸν καύσωνα, τὰ δένδρα ἐπιπτον μὲ τοὺς
 καρπούς των, καὶ ἡ θάλασσα ἀπεσύρετο ἀπὸ τὰ παράλια τῆς, ἠ-
 ψωσε πρὸς τὸν Δία φωνὴν παραπονετικὴν, καὶ ὁ θεὸς παρατηρήσας
 εἰς τὸ οὐράνιον ἄρμα τὸν Φαέθοντα μόνον, δὲν ὑπέφερε νὰ βλέπῃ τὸν
 ἀλαζόνα τοῦτον νέον ζητοῦντα νὰ καταστρέψῃ τοιοῦτοτρόπως τὸ
 πᾶν κατηγανακτημένος λοιπὸν ἤρπαξε τὸν κεραυνὸν καὶ βίψας αὐ-
 τὸν ἐπάνω εἰς τὸν ἄφρονα νεανίαν τὸν κατεκεραύνωσε καὶ τὸν ἐρ-
 ῆψεν εἰς τὸν Ἡριδανὸν ποταμὸν τῆς Ἰταλίας, τὸν ὅποιον τὴν σή-
 μερον ὀνομάζουσι Πάδον.

Ὁ Κύκνος μόνος σχεδὸν φίλος τοῦ Φαέθοντος, διότι ὀλίγοι ἀγα-
 πῶσι τοὺς ἀλαζόνας, τὸτον ἐλυπήθη διὰ τὸν θάνατόν του, ὥστε
 αὐψας εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ ἴδῃ, ἐὰν τὰ κύματα πα-
 ρέσυρον τὸ σῶμα τοῦ ἀθλίου νέου, ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης· ὁ δὲ Ἄ-
 πόλλων χάριν τῆς φιλίας του πρὸς τὸν υἱόν του τὸν μετέβαλεν εἰς
 κύκνον, δηλ. εἰς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο κατάλευκον πτηνόν, τὸ ὅποιον συ-
 γνάζει ἀκόμη εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, ὅπου φαίνεται πάντοτε
 ὅτι ζητεῖ κάτι τι. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον, ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο, ὅταν
 πλησιάσῃ ὁ θάνατός του, ἐνῶ εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἄφωνον, ἀκούε-
 ται ψάλλον θλιβερόν καὶ μελωδικόν τι ἄσμα.

Αἱ Ἠλιάδες, ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος, ἀπερηγόρητοι καὶ αὐταὶ
 διὰ τὸν τρομερὸν ὀλεθρὸν του, τὸν ἐθρήνουν κατ' ἔτος τέσσαρας ὀλο-
 κλήρους μῆνας· οἱ δὲ θεοὶ λυπηθέντες μετεωρόφωσαν αὐτὰς εἰς λεύ-
 κας, δένδρα δηλαδή, τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται πρὸ πάντων εἰς τὰς
 ὄχθας τῶν ποταμῶν, καὶ τὸν ἐθρήνησαν μὲ χρυσὰ δάκρυα πρὸς μνή-
 μην τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης των.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΙΔΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΓΚΩΝΟΣ.

ΜΗΤΗΡ. Ἐχεις διάθεσιν, Πέρικλες νὰ ὀμιλήσωμέν τι περισσότερον περὶ τῆς κλειδώσεως τοῦ ἀγκῶνος, πρὶν ὑπάγῃς εἰς τὴν κλίνην σου; ἢ εἶσαι κοπιησμένος;

Π. Οὐδαμῶς, μήτηρ· καὶ ἐμπορῶ νὰ καθίσω ἐδῶ καὶ ἄλλη μίαν ὥραν περισσότερον. Τόσον μ' εὐφραίνουσι καὶ διδάσκουσι τὰ πρὸς σοῦ λεγόμενα.

Μ. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ σέ εἶπω πῶς ὁ βραχίον, ὁ πῆχυς καὶ ἡ κερκίς, εἶναι συνδεδεμένοι ὁμοῦ εἰς τὴν κλειδῶσιν τοῦ ἀγκῶνος. Ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν εἶναι τινα πράγματα, κατὰ τὰ ὁποῖα διαφέρει ὀλίγον τι ἀπὸ τὴν κλειδῶσιν τοῦ ὤμου, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων δεικνύονται ἐτι πλέον ἢ βουλή, ἢ ἐπίνοια καὶ ἡ ἐπιδειξιότης τοῦ Θεοῦ.

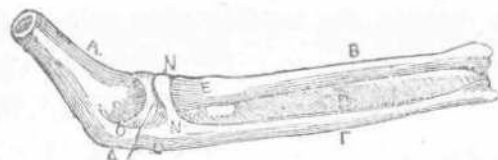
Αἱ ἄκραι τῶν ὀστέων, καθὼς εἰς τὴν κλειδῶσιν τοῦ ὤμου, εἶναι ἐσοκωπησμένοι μὲ γόνδρον, τὴν χρῆσιν τοῦ ὁποίου σ' ἐξήγησα.

Εἶναι δὲ ἐφωδιωσμένοι καὶ μὲ τὸ ἀρθρικὸν λίπος διαφυλαττόμενον ἐντὸς ἐνὸς θύλακος, ὁ ὁποῖος περικυκλῶναι τὴν κλειδῶσιν ἐνθυμεῖσαι δὲ εἰς τί χρησιμεύει αὐτό;

Διάφοροι προσέτι μῦς καὶ τένοντες [αἱ ἐκ τραχηλικῆς σαρκίαι ταινίαι, καὶ τὰ σκληρὰ καὶ δυνατὰ σχοινία, περὶ τῶν ὁποίων ἐλάλησα] διέρχονται τὴν κλειδῶσιν, προσκολλημένοι εἰς αὐτὴν ἀνωθεν καὶ κάτωθεν, καὶ χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ διατηρῶσι τὸν πῆχυν καὶ τὴν κερκίδα εἰς τὸν τόπον των.

Ἄλλὰ γίνεται προσέτι καὶ ἄλλο τι διὰ νὰ διατηρῶνται ἀμφοτέρω εἰς τὸν τόπον των· καὶ τοῦτο ἦτον ἀναγκαῖον, ἐπειδὴ καὶ ὁσάκις σηκόνομεν πρᾶγμα πολὺ βαρύ, ἢ ἐργαζόμεθα τι δύσκολον μὲ τὰς χεῖράς μας, ἡ κλειδώσις τοῦ ἀγκῶνος τεντώνεται πολὺ.

Ἴδου μίαν εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ θεωρῆς μὲ πολλὴν προσοχήν, ἐνῶ ἐγὼ σὲ τὴν ἐξηγῶ.



Τὸ [A] εἶναι ὁ βραχίον, τὸ [B] ἡ κερκίς καὶ τὸ [Γ] ὁ πῆχυς τῆς ἀριστερῆς χειρός, καὶ τὰ τρία αὐτὰ ὀστᾶ εἶναι συνδεδεμένα μὲ τὸν θύλακα [Δ] τῆς κλειδώσεως, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι μὲν τόσον δυνατὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ γίνεται δυνατὸς διὰ τινων συνδέσμων, οἵτινες τὸν διαζώνουσι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις.

Π. Τί εἶναι σύνδεσμος, μήτηρ;

Μ. Τώρα εἶχα σκοπὸν νὰ σέ τὸ εἶπῶ, ἀλλὰ χαίρω διότι μὲ τὸ ἠρώτησες· καθότι τοῦτο δεικνύει, ὅτι ἐνθυμεῖσαι τὴν συμβουλήν μου, δηλ· νὰ ἐρωτῆς τὴν σημασίαν τῶν λέξεων ὅσας δὲν ἐννοεῖς.

Ἐὰν μὲ τὴν ἄκραν τοῦ μανδουλίου σου περιτυλίξῃς δύο τῶν δακτύλων σου, ὥστε νὰ τοὺς συνδέσῃς ὁμοῦ, τοῦτο λέγεται σύνδεσμος.

Ὁ σύνδεσμος εἶναι ταινία παντὸς εἶδους, μὲ τὴν ὁποίαν περιτυλίσσονται καὶ συνδέονται ὁμοῦ δύο ἢ περισσότερα πράγματα.

Οἱ σύνδεσμοι τοῦ σώματός μας εἶναι πλατεῖς ὡς ταινία, ἢ στρογγύλοι ὡς τὸ σχοινίον· εἶναι δὲ σκληρότατοι καὶ δυνατώτατοι, συγγεόμενοι ἐκ πολλῶν λεπτοτάτων κλωστῶν σφιγκτὰ συνδεδεμένων ὁμοῦ, σφιγκτότερα πρὸ ἅσων ῥωμαμαλαϊὸς τις ἄνθρωπος δύναται νὰ συμπλέξῃ ὁμοῦ πολλὰ δυνατὰ καὶ λεπτὰ σχοινία.

Κύτταξέ πάλιν τὴν εἰκόνα.

Ὁ σύνδεσμος [E] εἶναι μέρος τοῦ θύλακος καὶ περὶ ἐπά-

νωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς κερκίδος εἶναι πολὺ σκληρός, καὶ παρομοιάζει κατὰ τι μὲ τὸν χόνδρον. Ἐνδυναμόνεται δὲ ἀπὸ ἄλλον σύνδεσμον [νν], ὁ ὁποῖος, ὡς βλέπεις, διέρχεται τὸν θύλακα.

Εἶναι καὶ δύο ἄλλοι σύνδεσμοι [οο], μικροὶ μὲν, ἀλλὰ ἰσχυροὶ ταινίαι, αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονται ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τοῦ βραχίονος, ἕως εἰς τὸν πυθμένα τοῦ μεγάλου ἀγκίστρου τοῦ πήχεως.

Ἐπειτα εἶναι ἄλλος σύνδεσμος [π], διερχόμενος διὰ μέσου τῆς κερκίδος καὶ τοῦ πήχεως.

Οὕτω βλέπεις πόση φροντίς ἐδείχθη διὰ τὴν πλασθῆ κλειδώσις τοῦ ἀγκῶνος σπερεὰ καὶ δυνατὴ, καὶ τὰ διατηρῶνται ἔλατὰ ὅσῃ εἰς τὴν θέσιν τῶν, ἐνῶ κινῶνται τόσον περιέρχως τὸ ἐν περίῃ τοῦ ἄλλου, καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου, καὶ διὰ τοῦ ἄλλου.

Νομίζω ὅτι ἐννοεῖς ἱκανὰ ἤδη περὶ τῆς κλειδώσεως τοῦ ὤμου καὶ τῆς τοῦ ἀγκῶνος, ὥστε βλέπεις τὴν βουλήν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εἶχε δημιουργῶν αὐτὰ τοιοῦτοτρόπως.

II. Ἰκανῶς, μῆτηρ. Ἡ βουλή αὐτοῦ ἦτο νὰ γείνωσι τοιαῦται, ὥστε νὰ κινῶνται κατὰ τὸν ἀριστον τρόπον πρὸς τὴν χρῆσίν μας.

M. Ὁρθῶς λέγεις, Πέρικλες. Συλλογίσου δὲ μόνον, ἂν τοῦ ὤμου ἢ κλειδώσις ἦτον γίγλυμος καὶ ἢ τοῦ ἀγκῶνος ἐνάθρωσις, πόσον κακῶς ἠθέλαμεν κινεῖ τὸν βραχίονά μας.

Τότε ἠθελον εἶσθαι δύσκολον, ἢ καὶ μᾶλλον ἀδύνατον νὰ κάμωμεν πολλὰ πράγματα μὲ τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖράς μας, τὰ ὁποῖα τῶρα ἐκτελοῦμεν τόσον εὐκόλα καὶ ἐγρήγορα.

Ὅταν ἐξετάσῃς τὴν στρόφιγγα τῆς θύρας, δύνασαι νὰ πιστεύσῃς ὅτι αὐτὴ κατασκευάσθη δι' ἄλλον τινὰ σκοπὸν, εἰμὴ διὰ τὴν ἀνοίγη καὶ νὰ κλείη ἡ θύρα; Ὁ ἄνθρωπος ὅστις πρῶτος ἐβουλεύθη νὰ τὴν κατασκευάσῃ δὲν εἶχεν ἰδιαιτέρον σκο-

πὸν κατασκευάζων ἔλα τὰ μέρη τῆς καὶ συνάπτων αὐτὰ ὅπως βλέπομεν;

Πρὸς τί ἄλλο ἐγείνεν ἢ στρόφιγγε τῆς θύρας, εἰμὴ διὰ τὴν κρατῆται ἐπ' αὐτῆς ἡ θύρα, καὶ ν' ἀνοίγει καὶ κλείη;

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρὸς τί ἄλλο δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐπλάσθησαν τοῦ ὤμου ἢ κλειδώσις καὶ ἢ τοῦ ἀγκῶνος, εἰμὴ διὰ τὴν βοηθῶσι τὸν βραχίονα καὶ τὴν χεῖρα νὰ κινῶνται εὐκόλως καὶ ἐγρήγορα, καὶ κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ κάμωμεν πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα;

Καὶ πρὸς τί αἱ κλειδώσεις αὗται, ἢ τοῦ ὤμου καὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἐπλάσθησαν τόσον διάφοροι ἢ μία τῆς ἄλλης; Ἐδῶ βλέπομεν ἄλλην ἰδιαιτέραν βουλήν· ἐπειδὴ, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τοιαύτη τις βουλή, καὶ αἱ δύο ἠθελον πλασθῆ ὅμοιαι, καθὼς εἶναι ὅμοιαι καὶ τῆς θύρας αἱ δύο στρόφιγγες. Δὲν ἔχομεν κανένα λόγον διὰ τὴν κατασκευάσωμεν ἀνομοίους τὰς στρόφιγγας τῆς θύρας· ἔχομεν ἰσχυροὺς λόγους διὰ τὴν τὰς κάμωμεν ἀκριβῶς ὅμοιας.

Δὲν ἔχομεν κανένα λόγον διὰ τὴν κατασκευασθῶσιν ὅμοιαι αἱ δύο κλειδώσεις τοῦ ὤμου καὶ τοῦ ἀγκῶνος, διότι ἂν ἦσαν τοιαῦται, ἠθελον εἶσθαι καὶ σκαιαὶ καὶ ἀπρόσφοροι, καὶ διόλου ἄχρηστοι εἰς πολλὰς πράξεις, τὰς ὁποῖας τῶρα πράττομεν εὐκόλως καὶ καλῶς.

Ἄλλ' ἐμπορεῖς νὰ ἴδῃς πολλοὺς καὶ ἰσχυροὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποῖους ἔπρεπε νὰ γείνωσιν ἀνόμοιοι, καὶ εἰς μὲν τὸν ὤμον νὰ ἦναι ἐνάθρωσις, εἰς δὲ τὸν ἀγκῶνα γίγλυμος.

Ὁ Θεὸς πλάττων αὐτὰς οὕτως, εἶχεν ἰδιαιτέραν βουλήν· καὶ ἔταν ἐξετάζωμεν τὰ περιέργα μέρη τῶν, ὅχι μόνον πιστεύομεν ὅτι ὑπάρχει Θεός, ὅστις ἐδημιούργησεν αὐτάς, ἀλλὰ

καὶ ὅτι ἐδημιούργησε καὶ συνῆψεν ὅλα τὰ μέρη των οὕτως, ἐκ μιᾶς καὶ μόνης βουλήs.

Ὅσάκις κινουμένους τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας, ἢ ἐργαζόμεθα τι δι' αὐτῶν, αἰσθανόμεθα αὐτὴν τὴν μίαν καὶ μόνην βουλήν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς τὰς κλειδώσεις οὕτως, ὅπως τὰς ἐδημιούργησε.

II. Πόσον ὀλίγας γνώσεις ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ πόσον ὀλίγα πράγματα δύνανται νὰ κάμωσι! Πόσον ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁ Θεὸς εἶναι σοφός, δυνατός, καὶ ἐπιδέξιος!

M. Ἐνθυμοῦ, τέκνον μου, καὶ πόσον ἀγαθός εἶναι ὁ Θεός! Πόσον ἀγαθός, δημιουργήσας ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματός σου οὕτως, ὅπως τὸ ἐδημιούργησε, καὶ διαφυλάττων αὐτά, ὅπως ἐν τάξει τὰ διαφυλάττει, καὶ δίδων εἰς ἐσὲ ὑγείην καὶ δύναμιν, καὶ σώζων σε ἀπὸ κινδύνου, ὥστε κἀνὲν ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ σώματός σου, οὔτε ἐθραύσθη, οὔτε ἐπάθε καμμίαν βλάβην.

Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει τάχα δίκαιον νὰ σὲ δικτάξῃ νὰ μὴ μεταχειρισθῆς ποτὲ τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖράs σου εἰς τὸ νὰ κακοποιῆs, μηδὲ τὰ χεῖλη καὶ τὴν γλῶσάν σου εἰς τὸ νὰ κακολογῆs, ἀλλὰ νὰ μεταχειρίζησαι καὶ αὐτὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμά σου εἰς τὸ νὰ τὸν ὑπακούῃs καὶ ὑπηρετῆs καὶ εἰς τὸ νὰ εὐργετῆs τοὺς ἄλλους;

II. Naί, τῆ ἀληθεία, μήτηρ, φρονῶ ὅτι ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα ὁ Θεός.

M. Ἐνθυμοῦ τοῦτο, υἱέ μου, καὶ φοβοῦ πάντοτε μήπως μεταχειρισθῆs τὸ σῶμά σου πρὸς κακόν τινα σκοπόν, καὶ οὕτως ἁμαρτήσῃs κατὰ τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ ὁ Θεὸς θεωρεῖ ὅλους ὅσοι ἁμαρτάνουσιν εἰς αὐτὸν μὲ μεγίστην δυσἀρέσειαν.

II. Ἐλπίζω, μήτηρ, ὅτι θέλω ἐνθυμεῖσθαι διὰ παντός ὅσα μὲ εἶπες, καὶ θέλω προσπαθεῖ νὰ μεταχειρίζωμαι καὶ βραχίονας, καὶ χεῖρας, καὶ χεῖλη, καὶ γλῶσσαν, καὶ ἐν γένει ὅλα

τὰ μέρη τοῦ σώματός μου, ὅπως ὀφείλω νὰ τὰ μεταχειρίζωμαι, καὶ νὰ κάμνω καλὸν δι' αὐτῶν.

M. Ἐλπίζω, υἱέ μου, ὅτι θέλεις κάμει τοῦτο, καὶ ἔτι ὁ Θεὸς θέλει σὲ ἐνδυναμόνει νὰ πράττης τοιοιυτοτρόπως.



O ΛΑΓΙΔΕΪΣ.

Οἱ λαγιδεῖς (κουνέλια), οἱ ὅποιοι κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὸ δέρμα ἔχουσι μεγάλην συγγένειαν μὲ τοὺς λαγῶους, διαφέρουσι ὅμως πολὺ κατὰ τὰς ἔξεις. Τὰ ζῶα ταῦτα ἂν καὶ ζῶσι κατὰ κοπάδια, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως αἱ κατοικίαι των εἶναι μεμονωμένα, διότι καθὲν ἀπὸ αὐτὰ σκάπτει τὴν ὑπόγειον φωλεάν του. Ἐκ τούτου ἐστοχάσθησαν οἱ ἄνθρωποι νὰ κατασκευάσωσι τεχνητὰς ὑπογείους φωλεάς, αἱ ὁποῖαι νὰ συγκοινωνῶσι μεταξύ των μὲ καμάρας. Δὲν δυσχεραστοῦνται νὰ κατοικῶσιν εἰς κατοικίας, κατασκευασμέναs ἀπὸ χεῖρας ἀνθρωπίνουs, καὶ τοιοιυτοτρόπως δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἀποθήκας, οὕτως εἰπεῖν, ζωντανῶν καὶ ἀγρίων λαγιδίων, οἱ ὅποιοι μᾶs χρηγοῦσι νοσημιωτάτην τροφήν. Αὐτὰ τὰ λαγιδοτροφεῖα δύνανται νὰ περιέχωσι πάμπολλα τοιαῦτα ζῶα, τὰ ὁποῖα εὐκόλως ἀναγκάζουσι νὰ ἐξέλθωσιν ἐκεῖθεν θέτοντες εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς τρύπας τοῦ ὑπογείου, ἐν ἄλλο ζῶον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἰκτίς. Οἱ δὲ λαγιδεῖς εὐθὺς ἀφοῦ πλησιάσῃ ὁ ἐχθρός των αὐτός, τρέχουσι νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ ἄλλας τρύπας, ὅπου συλλαμβάνονται εὐκόλως, εἴτε μὲ δύντια, εἴτε φονευόμενα μὲ τὸ τουφέκιον, ἐὰν διαφύγωσι τὰ δίκτυα.

Εἶναι λίαν εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις τοὺς λαγιδεῖς βόσκοντας καὶ πηδῶντας ἐνώπιον τῆs κατοικίας των, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἐσπέρας μὲ τὴν σελήνην, καὶ τότε εἶναι κατὰλ.

ληλος καιρός νά τοὺς συλλαμβάνωσι δι' ἐνέδρας. Συντηνωμένοι εἰς κοπάδια, φαίνονται ὅτι παίζουσιν ὡς παιδία διασκεδάζοντα. Εὐθὺς δὲ ἀφοῦ κανεὶς ἐξ αὐτῶν ἴδῃ τὸν κίνδυνον, κτυπᾷ μὲ τὸν πόδα τὴν γῆν· οἱ γείτονές του ἐπαναλαμβάνουσι τὸ ἐνστικτον τοῦτο σημεῖον, καὶ ὁλόκληρον τὸ κοπάδιον εἰδοποιούμενον τρέχει νά κρυφθῆ εἰς τὸ ὑπόγειον ἢ εἰς τὸ πλησιέστερον περιφραγμα ἐκ δικτύων.

Ὁ λαγιδεὺς δὲν δύναται νά τρέξῃ πολὺ ὡς ὁ λαγῶς. Καταδιωκόμενος κρύπτεται ἀπὸ τρύπαν εἰς τρύπαν, ἀπὸ χανδάκι εἰς χανδάκι, καὶ ἀπὸ κρύπτῃν εἰς κρύπτῃν. Συλλαμβανόμενος χρησιμεύει διττῶς· καὶ ἡ μὲν σὰρξ αὐτοῦ, εἰπομεν ὅτι εἶναι τροφή καλλίστη, τὸ δὲ δέρμα του κατεργαζόμενον χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν πέλων.

Τρέφουσι τοὺς λαγιδεῖς καὶ εἰς τὰς οἰκίας· ἀλλ' εἴτε ἐξ αἰτίας τῆς τροφῆς, τὴν ὁποίαν τοὺς δίδουσιν, εἴτε ἕνεκα τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν διάγουσιν εἰς τὴν δουλείαν, τὸ κρέας των δὲν εἶναι τόσον νόστιμον καὶ ὑγιεινὸν ὅσον τῶν λαγιδέων, οἱ ὁποῖοι ζῶσιν εἰς τὰ λαγιδοτροφεῖα.



ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΕΠΙΠΛΗΤΤΕΙ ΜΗΤΕΡΑ ΤΙΝΑ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΙΟΝ ΤΗΣ.

Κυρία!

Γνωρίζω, ὅτι θέλω σᾶς δυσαρεστήσει σήμερον διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου ταύτης· ἴσως θέλετε μὲ νομίζει ἀνόητον ἐπικριτὴν καὶ δύστροπον ἀνθρώπον, ἀλλ' ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη μου πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς τὸν υἱὸν σας δὲν μὲ συγχωροῦσι νά σιωπήσω πλέον. Πρέπει δὲ νά σᾶς λαλήσω μετὰ παύρησίας, ἐνόσω ἀκόμη ὑπάρχει καιρός· προτιμῶ νά φανῶ σήμερον μᾶλλον ἀδιάκριτος, παρὰ νά μὲ κατηγορήσητε κατόπιν ὡς ἀδιάφορον.

Ὁ λόγος εἶναι περὶ τῆς στοργῆς πρὸς τὸν υἱὸν σας Ἀνδρέαν. Ὅσον πολὺ καὶ ἂν τὸν ἀγαπᾶτε, δὲν πρέπει νά σᾶς

κατηγορήσω δι' αὐτό· διότι γλυκύτερον πράγμα καὶ νομιμώτερον, ἀπὸ τὸ ν' ἀγαπᾶ τις τὸ τέκνον του δὲν ὑπάρχει. Ἀλλ' ἀγαπᾶτε τὸν υἱὸν σας ὡς μήτηρ φρονίμη, πεπαιδευμένη, καὶ προσεκτικὴ περὶ τοῦ μέλλοντός του; Νομίζω ὄχι, Κυρία· φρονῶ ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ στοργὴ δὲν σᾶς ὑποχρεώνει νά βαδίζετε τὴν ἐσφαλμένην ταύτην ὁδόν· ἐν ἐνὶ λόγῳ, συγχωρήσατέ μοι νά σᾶς εἶπω, ὅτι χαλαῖτε τὸν υἱὸν σας. Ἡ ἔκφρασις αὕτη σᾶς φαίνεται ἀπότομος, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλ' αὕτη εἶναι ἡ γνώμη μου.

Τὰ προτερήματα τοῦ Ἀνδρέου τὰ γνωρίζω καθὼς καὶ ὑμεῖς, καὶ ὅσους ἐπαίνους καὶ ἂν δίδητε εἰς αὐτὸν τοὺς ἀναγνωρίζω εὐλόγους. Ἀλλ' ὅσον μέγала καὶ ἂν ἦναι τὰ φυσικὰ προτερήματα καταστρέφονται ἀπὸ τὴν μεγάλην συγκρατάδασιν· τοιαύτην τρυφεράν ἡλικίαν πρέπει ἀκαταπαύτως νά νοουθετῶμεν, νά διορθώνωμεν καὶ νά τιμωρῶμεν τοιοῦτόν τι ὅμως δὲν συνέβη εἰς τὸν υἱὸν σας ποτέ, διότι φοβείσθε μήπως τὸν δυσαρεστήσητε, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ νά τὸν διασθεῖρητε. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι χειρότερον· διὰ τῆς ἀδυναμίας σας ταύτης, τὴν ὁποίαν ὑμεῖς δὲν αἰσθάνεσθε, ἐμψυχοῦτε τὰ φυσικὰ ἐλαττώματά του, τὰ ὁποῖα δύνανται κατόπιν νά ἐπιφέρωσιν ὀλέθρια ἀποτελέσματα.



ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

Εἰς τὸν Οὐρανόν, ἀκριβοὶ μου εἶλοι, ὑπάρχει ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες, τὰ ὁποῖα λέγονται οὐράνια σώματα· καὶ καθὼς ὁ ἥλιος καὶ ἡ γῆ ἀνατέλλουσι καὶ δύουσιν, οὕτω καὶ οἱ ἀστέρες ἔχουσιν ἀνατολήν καὶ δύσιν, καὶ τοῦτο δύνασθε νά παρατηρήσητε καὶ σεῖς μὲ τοὺς ἰδίους σας ὀφθαλμούς. Γνωρίζετε ὅτι πολλάκις γίνεται ἔκλειψις ἡλίου, ἡ ἔκλειψις σελήνης, ἄλλοτε φαίνονται κομῆται μὲ τὰς μακρὰς των οὐράς των, καὶ ἀφοῦ μείνωσιν ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸν οὐρανόν, ἔπειτα χάνονται. Ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι, οἱ ὁποῖοι καταγίνονται νά γνωρίζωσι τὸν δρόμον αὐτῶν τῶν οὐρανίων σωμάτων, τὸ μέγεθός των, εὐρίσκουσι πότε ἀκριβοῶς γίνεται νέα σελή-

νη, πότε πανσέληνος, πότε γίνεται έκλειψις ἡλίου καὶ πότε έκλειψις σελήνης, καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα δύνανται νὰ γνωρίζωσιν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι λέγονται ἀστρονόμοι ἢ δὲ ἐπιστήμη των ἀστρονομία. Ἴσως κατόπιν λαλήσωμεν περὶ αὐτῶν τῶν σωμάτων, διὰ νὰ ἔχητε ἰδέαν τινὰ ἀνάλογον μὲ τὴν ἡλικίαν σας, ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁμῶς θέλω σὰς ἀναφέρει ἐν περιστατικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύνασθε νὰ καταλάβητε πόσον μωροὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι εἶναι βάρβαροι καὶ ἀπαίδευτοι.

Κατὰ τὸ ἔτος 1715 συνέθη μεγάλη τις έκλειψις τοῦ ἡλίου, περὶ τῆς ὁποίας προεῖπε κάποιος περισημος ἀστρονόμος τῆς Ἀγγλίας, ὀνομαζόμενος Κάλλεϋ, ὁ ὁποῖος μάλιστα προσδιώρισε τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἀρχίσει καὶ τελειώσει ἡ έκλειψις. Τοῦτο ἀκούσας ὁ ἐκεῖ τότε πρέσβυς τῆς Τουρκίας ἔλεγεν «Οἱ Ἀγγλοὶ παρεφρόνησαν, νομίζοντες, ὅτι γνωρίζουσι πότε ὁ Παντοδύναμος ἤθελε σκεπάσει τὸν ἥλιον ἀλλὰ καὶ ἂν τοῦτο συνέβαινεν, ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε τὸ » φανερώσει εἰς ἄλλο ἔθνος, παρὰ εἰς τοὺς πιστοὺς του Μου-» σουλμάνους.»

Ἐν τούτοις ἡ έκλειψις συνέθη καὶ ἀκριβῶς μάλιστα ὅπως εἶχε προσδιορισθῆ ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου. Ἐρωτηθεὶς δὲ τότε ὁ Τοῦρκος τί ἐφρόνει περὶ τῶν Ἀγγλων, ἀπεκρίθη: «Αὐτοὶ ἐξ » ἀπαντος πρέπει νὰ ἐσυμβουλευθῆσαν τὸν διάβολον, διότι » εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἤθελέ ποτε ἔχει συγκαινωνίαν » μὲ μίαν ἀθλίαν συμμορίαν ἀπίστων.»

Βλέπετε λοιπόν, παιδιά μου, πῶς κατακτιῶσιν οἱ ἀγροῖκοι καὶ ἀμαθεῖς; Συγχέουσι τὸν Θεὸν μὲ τὴν ἐπιστήμην, νομίζοντας, ὅτι ὅσα οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ γνωρίζωσιν ἀπὸ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς παιδείας, ὁ διάβολος τὰ ἐμπνέει εἰς αὐτούς. Τοῦτο εἶναι ἀρκετὸν παράδειγμα νὰ σὰς πείσῃ νὰ κατακρίνησθε ἐπιμελῶς εἰς τὰ μαθήματά σας, διὰ νὰ προκόψητε, καὶ ὅταν ἐρωτησθε περὶ τοιούτων φαινομένων, νὰ ἀπαντᾷτε εὐστόχως.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ, Ο ΟΦΙΣ, ΚΑΙ Η ΦΩΝΗ.

Ἐπὶ τῆς μητρὸς του μικρὸν τι παιδίον,
Καλούμενον Πέτρος, ὡς δέκα ἔτων,
Ἐστάλη πρῶϊαν τινὰ εἰς τὸ σχολεῖον,
Ἄλλὰ δὲν ἠγάπα τὸν δρόμον αὐτόν.
Ἄντὶ νὰ σπουδάξῃ αὐτὸ τὸ παιδίον,
Παρήκον φύσει καὶ ἄτακτον ἂν,
Πολὺ ἐπροτίμα ἀπὸ τὸ σχολεῖον
Νὰ παίξῃ καὶ τρέξῃ ἐπὶ τῶν βουνῶν.
Ὡς ἦτο καὶ τότε ὠραία ἡμέρα
Κι' ὁ ἥλιος λάμπων εἰς τὸν οὐρανόν,
Τὰ φύλλα μικρὸν τι ἀπὸ τὸν ἀέρα
Κινοῦντο, κι' αὐτὸ τρέχει πρὸς τὸ βουνόν.
Ἐδῶ, ἐκεῖ τρέχει, καὶ δὲν ἐνθυμεῖται
Ποσῶς τὸ σχολεῖον, μεγίστην χαρὰν!
Καὶ τὴν τιμωρίαν οὐδὲ συλλογεῖται,
Ἦν μέλλει νὰ λάβῃ διὰ τὰυτὰ σκληρὰν.
Καὶ αὐτῷ προὐχώρει ὁ Πέτρος ἀθλίως,
Μικρὰν εἶχεν εὐρεῖ πτηνῶν φωλεάν,
Τὸ βλέμμα δὲ μόνον γυροᾷ αἰωνίως,
Φοβεῖται καὶ ταύτην αὐτὴν τὴν σκιάν.
Ἐξαίφνης ἀκούεται κρότος μεγάλος,
Τὰ χόρτα κινῶνται ὀλίγον μακράν,
Ὁξὺς συριγμός, καὶ εἰς ὄφις μεγάλος
Φανεῖς προσηγνύει φρικτὴν συμφοράν.
Μικρὰ ἀναγνώστα, φαντάσθητι τώρα
Τὴν θέσιν τοῦ Πέτρου, σὲ παρακαλῶ!
Νὰ λέγῃ ἡ γλῶσσα, φρικτὴ εἶναι ὦρα,
Δὲν δύναται πλέον, ἐγὼ δὲν λαλῶ.

Ὁ ὄφις τοῦ Πέτρου μας φθάνει πλησίον,
Ἐνθ' αὐτὸς τρέμει, ὡς θέσις σκληρὴ!
Ὁρῶν καὶ σκεδῶν νεκρὸν ἦν τὸ παιδίον,
Σ' τοὺς πόδας του μάλισ νὰ στέκῃ ἴμορει.
Ἐν τούτοις ἰκέτιδας χείρας ἀνοίγει.

Τὸ τρέμων παιδίον, ὁ Πέτρος, μικρός,
Ἐνῶ ἐκ τοῦ στόματος λόγοι ὀλίγοι
Πολλὰς παρακλήσεις ποιῶν ἰσχυράς.
Οὐχὶ παρακλήσεις, μικρόν μου παιδίον,
Δὲν εἶμαι εἰς ὄφει ἀπὸ τῶν κοινῶν,
Τῷ λέγει ὁ ὄφει, μὲ στέλλει τὸ θεῖον,
Ἐγὼ ἔκατέθην ἐκ τῶν οὐρανῶν.
« Ὁ Μέγας Θεὸς οὐρανόθεν μὲ στέλλει,
Διὰ νὰ παιδεύσω τὴν παρακοήν,
Τὴν πρὸς τὴν μητέρα σου, Πέτρε, καὶ θέλει
Νὰ σοῦ ἀφαιρέσῃ κ' αὐτὴν τὴν ζωὴν. »
Ἐπεὶ Πέτρος μας τότε ἔτι μᾶλλον τρομάζει,
Καὶ ὡς βοηθὸν τοῦ τῷ θεῖον φωνεῖ·
« Χριστέ μου! λυπήσου καὶ σῶσόν με » κράζει,
Κ' εὐθύς καταρρέουσι δακρῶν κρουνοί.
Ἀκούεται τότε φωνὴ οὐρανόθεν,
Ὡς σάλπιγγος ἤχος πολὺ δυνατός,
Ἐπεὶ Πέτρος μας τρέμων δὲν ἤξευρε πόθεν
Προέρχεται αὕτη. Τὴν στέλλει ὁ θεός.
« Ὁ Πέτρε! ὦ Πέτρε! μικρόν μου παιδίον,
Σκληρῶς εἶχον εἶπει νὰ τιμωρηθῆς,
Ἀλλὰ οἱ πεσόντες κρουνοὶ τῶν δακρῶν
Μετάνοιαν δείχνουν, λοιπὸν θὰ σωθῆς.
« Πλὴν πρόσεξον πάλιν νὰ μὴ παρακούσῃς
Εἰς τὴν τῆς μητρός σου τὴν διαταγὴν,
Καὶ ἅπαζ ἂν μόνον ἂν μὴ ὑπακούσῃς
Μεγάλην θ' ἀνοίξῃς δακρῶν πηγὴν ». »
Ἐπεὶ Πέτρος ἐτώθη, ὁ τρόμος τοῦ παύει,
Ἐπεὶ ὄφει ἐκείθεν ἀπῆλθεν εὐθύς,

.
.

Κ. Δ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

(1) Μυθολογία. — 2. Περὶ κλειδώσεως τοῦ ἀγκῶνος μετὰ εἰκονογραφίας. — 3. Ἐπιπέδου λαγυδίου. — 4. Γέροντες καθ' ἑαυτοὺς ἐπιπλήττει μπερὴ τινὰ διὰ τὸν υἱὸν τῆς. — 5. Ἀστρονομία. — 6. Παιδεία. Τὸ παιδίον, ὁ ὄφει, καὶ ἡ φωνή.